Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 186 106 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 11 januari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 januari 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt op 28 juni 2009 België binnen en vraagt op 29 juni 2009 asiel aan. Op 29 juni 2012 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 92 432 van 29 november 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.2. Op 26 juli 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.3. Op 28 september 2012 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 19 juni 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 16 juli 2013 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen.

1.5. Op 15 november 2016 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 2 januari 2017 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.6. Op 3 januari 2017 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen.

1.7. Op 3 januari 2017 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor acht jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"*(…)*
Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, vierde lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:
Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.
Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan Heling – bendevorming-deelname, feiten waarvoor hij op 18/04/2016 door de Correctionele Rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar + onmiddellijke aanhouding.
Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

Op 15/11/2016, in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis, verwijst mijnheer naar de langdurige relatie die hij zou hebben met mevrouw S. B. (…) waarmee hij wettelijk wenst samen te wonen. Hij zou eerstdaags samen met zijn Belgische partner een verklaring van wettelijke samenwoonst willen afleggen voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Assenede. Hij dient daarvoor zelf persoonlijk aanwezig te zijn. Hij beweert een feitelijk gezin te vormen met zijn Belgische partner.
Mijnheer woont niet wettelijk samen met mevrouw B. (…). Hij beweert de aanvraag in de toekomst te zullen doen om zijn samenwoonst juridisch te omkaderen. Mijnheer beweert dat mevrouw reeds lange tijd zijn partner is. Eerder werd geen aanvraag 'wettelijke samenwoonst' ingediend.
Een eventuele verwijdering van het Belgische grondgebied betekent geen schending van het artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Inmenging in zijn privéleven is vanwege de Belgische staat bovendien gerechtvaardigd omdat hij een gevaar vormt voor de Belgische openbare orde. Mijnheer werd veroordeeld door de correctionele rechtbank. Hij is op het Belgisch grondgebied gekend voor diefstal, heling en bendevorming.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan Heling – bendevorming-deelname, feiten waarvoor hij op 18/04/2016 door de Correctionele Rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar + onmiddellijke aanhouding.
Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.
Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.
(…)"

1.8. Op 19 januari 2017 is de verzoeker onder escorte vertrokken naar Tbilisi (Georgië).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"*1. Dat verzoeker op 3 januari 2017 een inreisverbod voor 8 jaar werd opgelegd terwijl zijn verzet tegen het verstekvonnis dd. 18.04.2016 zal worden behandeld op de zitting dd. 16.01.2016 van de 14de correctionele kamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge en verzoeker op deze zitting dient persoonlijk aanwezig te zijn.*

Dat derhalve het verzoeker betekende inreisverbod van 8 jaar, verwijzende naar een veroordeling welke bij verstek werd uitgesproken, strijdig is met verzoekers rechten van verdediging en verzoekers recht op een eerlijk proces zoals gewaarborgd door het art. 6 E.V.R.M.

Dat immers verzoeker tegen het vonnis op verstek op 13 december 2016 verzet heeft aangetekend zodat verweerder dan ook niet in de bestreden beslissing kon verwijzen naar de definitieve gevangenisstraf in hoofde van verzoeker.

Dat verweerder geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht en heeft nagelaten rekening te houden met alle elementen van de zaak.

2. Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :
« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Ook het art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Dat in casu verweerder het inreisverbod van 8 jaar enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar en onmiddellijke aanhouding.

Hieruit blijkt dan ook niet of verweerder bij het afleveren van dit inreisverbod voldoende rekening heeft gehouden met het hoger belang van het gezins- en familieleven van verzoeker of diens gezondheidstoestand, meer bepaald met verzoekers relatie en samenwoning met zijn levenspartner in België, en dit conform artikel 74/13 Vw..

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiverings- en het zorgvuldigheidsbeginsel, van het artikel 8 E.V.R.M. en van het artikel 74/13 Vw.

3. Dat, overeenkomstig artikel 74/11 §1, vierde lid Vw., een inreisverbod kan opgelegd worden van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Het inreisverbod kan dus een termijn inhouden van meer dan vijf jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Dat in casu de bestreden beslissing stelt dat een inreisverbod van 8 jaar in casu "proportioneel is".

Dat er sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Dat het inreisverbod enkel motiveert dat een termijn van 8 jaar wordt opgelegd omdat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan heling-bendevorming-deelname, feiten waarvoor hij op 18 april 2016 door de Correctionele rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar plus onmiddellijke aanhouding.

Een dergelijke motivering is evenwel geenszins pertinent nu zij geenszins rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van 8 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn.

Verweerder beschikt immers dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt gewoonweg, volledig willekeurig en zonder enige duidelijke motivering toepassing gemaakt van een termijn van 8 jaar.

Verzoeker heeft immers in België een duurzame relatie en de intentie om met zijn Belgische levenspartner een verklaring wettelijke samenwoning af te leggen, redenen waarom het voor hem niet evident is om België te verlaten.

In casu is deze motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod niet op een afdoende en volstrekt willekeurige manier gebeurd.

Door een dergelijk gebrek aan duidelijke motivatie is de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing en inzonderheid het inreisverbod dient vernietigd te worden.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 9.12.2014 nr. 134 781 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat een motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel wel vereist is."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"*In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 6 en 8 EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikel 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van het redelijkheidsbeginsel.*

Hij betoogt d.d. 16.01.2017 persoonlijk aanwezig dienen te zijn ter zitting van de 14de correctionele kamer van de Rechtbank van eerste Aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, inzake het aangetekende verzet tegen zijn verstekvonnis d.d. 18.04.2016.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat dit onderdeel van het middel niet dienstig is aangezien verzoekers repatriëring naar zijn land van herkomst eerst op 19.01.20174 zal plaatsvinden waardoor verzoeker aldus persoonlijk aanwezig kan zijn ter zitting van 16.01.2017.

Hij stelt verder dat het inreisverbod enkel gemotiveerd is op zijn veroordeling tot 2 jaar gevangenisstraf en onmiddellijke aanhouding, doch hieruit niet blijkt dat er rekening gehouden zou zijn met zijn gezins- en familieleven, zijn gezondheidstoestand en met zijn relatie en samenwonen met zijn levenspartner in België.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat bestreden beslissing omtrent verzoekers "langdurige relatie" met mevrouw B. (…) als volgt motiveert:
"Op 15/11/2016, in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis, verwijst mijnheer naar de langdurige relatie die hij zou hebben met mevrouw S. B. (…) waarmee hij wettelijk wenst samen te wonen. Hij zou eerstdaags samen met zijn Belgische partner een verklaring van wettelijke samenwoonst willen afleggen voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Assenede. Hij dient daarvoor zelf persoonlijk aanwezig te zijn. Hij beweert een feitelijk gezin te vormen met zijn Belgische partner.
Mijnheer woont niet wettelijk samen met mevrouw B. (…). Hij beweert de aanvraag in de toekomst te zullen doen om zijn samenwoonst juridisch te omkaderen. Mijnheer beweert dat mevrouw reeds lange tijd zijn partner is. Eerder werd geen aanvraag 'wettelijke samenwoonst' ingediend.
Een eventuele verwijdering van het Belgische grondgebied betekent geen schending van het artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Inmenging in zijn privéleven is vanwege de Belgische Staat bovendien gerechtvaardigd omdat hij een gevaar vormt voor de Belgische openbare orde. Mijnheer werd veroordeeld door de correctionele rechtbank. Hij is op het Belgische grondgebied gekend voor diefstal, heling en bendevorming."

Verder dient te worden opgmerkt er in het administratief dossier een synthesenota aanwezig is waarbij, conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, rekening gehouden werd met het hoger belang van het kind, , verzoekers gezins- en familieleven, evenals zijn gezondheidstoestand. In die synthesenota wordt omtrent verzoekers gezins- en familieleven als volgt gemotiveerd:
"zijn gezin verblijft in Vladikakaz, Noor-Ossetië, volgens zijn verklaringen tijdens zijn asielinterview. Mijnheer is nog steeds gehuwd met mevrouw I. G. (…). Mijnheer verklaart een Belgische partner te hebben, er zijn geen elementen die er op wijzen dat dit een duurzaam partnerschap betreft. Mijnheer verblijft reeds jarenlang illegaal op Belgisch grondgebied en verklaart nu pas dat hij een Belgische partner zou hebben. Wat er ook van zij, het belet hem niet tijdelijk het grondgebied te verlaten om zich te wenden tot de bevoegde diplomatieke of consulaire post."

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat er niet met zijn gezins- en familieleven rekening gehouden zou zijn.

Hij toont evenmin aan in zijn land van herkomst uit de echt gescheiden te zijn van Mevrouw G. (…), wat hem derhalve in de mogelijkheid zou stellen om in België een verklaring van wettelijke samenwoonst te onderteken met zij "Belgische partner".

Waar hij in zijn tweede humanitaire regularisatieaanvraag 9bis van 15.11.2016 voor het eerst melding maakt van zijn "relatie" met een Belgische onderdane, motiveert de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis hieromtrent als luidt:
"Mijnheer woont niet wettelijk samen met Mevrouw B. (…). Hij beweert de aanvraag in de toekomst te zullen doen om zijn samenwoonst juridisch te omkaderen. Mijnheer beweert dat mevrouw reeds lange tijd zijn partner is. Eerder werd geen aanvraag 'wettelijke samenwoonst' ingediend. Mijnheer kan via de bevoegde Belgische ambassade een visum type C aanvragen om met dit doel naar België te reizen. Er dient op gewezen te worden dat mijnheer gehuwd is met mevrouw I. G. (…) die volgens zijn verklaringen tijdens zijn asielinterview, samen met zijn twee kinderen T. (…) en L. (…), woonachtig is te Vladikavkaz, de hoofdstad van de Russische deelrepubliek Noord-Ossetië. Geen enkel attest wijst op de ontbindingn of nietigverklaring van zijn huwelijk. Een eventuele tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied betekent geen schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Inmenging in zijn privéleven is vanwege de Belgische Staat bovendien gerechtvaardigd omdat hij een gevaar vormt voor de Belgische openbvare orde. Mijnheer werd veroordeeld door de correctionele rechtbank. Hij is op het Belgisch grondgebied gekend voor diefstal, heling en bendevorming."

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn het eventuele gezinsleven in België heeft opgebouwd in illegaal verblijf, wat conform artikel 75 van de Vreemdelingenwet een misdrijf is.

Verzoeker, die zich beperkt tot een algemene verklaring, toont niet met een begin van bewijs aan een relatie te hebben met zijn Belgische partner.

Hij toont niet aan dat zijn "Belgische partner" hem niet zou kunnen vervoegen naar zijn land van herkomst om aldaar hun "gezinsleven" verder te zetten, noch met haar, via de huidige

communicatiemiddelen contact te onderhouden gedurende de tijd nodig om zich in regel te stellen met de Belgische binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden.

Het enige middel is ongegrond."

3.3.1.1. De rechten van verdediging zijn in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (*cf.* RvS 3 november 2003, nr. 124.957), zodat de verzoeker de schending ervan niet dienstig kan inroepen.

3.3.1.2. Artikel 6 van het EVRM of het erin vervatte vermoeden van onschuld, heeft enkel betrekking op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. De schending van artikel 6 van het EVRM kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

Ten overvloede wordt er op gewezen dat de verzoeker, waar hij stelt dat hij persoonlijk aanwezig dient te zijn op de zitting van 16 januari 2016 (bedoeld wordt: 2017) inzake zijn verzet tegen het verstekvonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge van 18 april 2016, zich beperkt tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit de verzetsakte die hij bij zijn verzoekschrift voegt (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 3) blijkt dat de verzoeker de procureur des Konings te Brugge heeft gedagvaard om te verschijnen op maandag 19 december 2016. Op dat ogenblik was de bestreden beslissing nog niet genomen, zodat niets de verzoeker belette tijdens deze zitting aanwezig te zijn. Bovendien maakt de verzoeker, die pas op 19 januari 2017 gerepatrieerd werd, zelfs als zou moeten worden aangenomen dat hij ook nog op 16 januari 2017 moest verschijnen, niet aannemelijk dat hij ten gevolge van de bestreden beslissing niet aanwezig kon zijn op deze zitting, zodat niet wordt ingezien welk belang hij heeft bij zijn betoog.

3.3.1.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt met welke elementen de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening moet houden bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. Deze bepaling heeft enkel betrekking op een beslissing tot verwijdering. Een beslissing tot verwijdering wordt in artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als "*de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt*". De bestreden beslissing betreft evenwel een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Een inreisverbod wordt in artikel 1, 8°, van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als "*de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering*". Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft geen betrekking op een inreisverbod. De schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

3.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, onontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hij "*zich schuldig (heeft) gemaakt aan Heling – bendevorming-deelname, feiten waarvoor hij op 18/04/2016 door de Correctionele Rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een definitieve*

gevangenisstraf van 2 jaar + onmiddellijke aanhouding" en hij, gezien de ernst van deze feiten, "*door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden*". Tevens worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom een inreisverbod met een duur van acht jaar proportioneel wordt geacht, met name dat de verzoeker "*niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren*", dat hij niet wettelijk samenwoont met de vrouw van wie hij beweert dat ze reeds lange tijd zijn partner is en dat een inmenging in zijn privéleven gerechtvaardigd is omdat hij een gevaar vormt voor de Belgische openbare orde.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

3.3.3.1. Artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"*De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid*".

Te dezen wijst de verzoeker er op dat hij op 13 december 2016 verzet heeft aangetekend tegen het op 18 april 2016 op verstek gevelde vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge waarbij hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar, en stelt hij dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing niet kon verwijzen naar een definitieve gevangenisstraf. Er blijkt evenwel niet dat het definitieve karakter van de gevangenisstraf waartoe de verzoeker werd veroordeeld constitutief is voor het opleggen van het thans bestreden inreisverbod. Het determinerende motief om te besluiten dat de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden is *in casu* de vaststelling dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan heling en deelname aan bendevorming, waarbij eerder overtollig wordt toegelicht dat hij voor deze feiten op 18 april 2016 "*door de Correctionele Rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar + onmiddellijke aanhouding*". De verzoeker betwist niet dat hij omwille van het feit dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan heling en deelname aan bendevorming onmiddellijk werd aangehouden en op 18 april 2016 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twee jaar. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat het op grond van deze feiten kennelijk onredelijk is om te oordelen dat hij door zijn gedrag de openbare orde kan schaden. De loutere omstandigheid dat de verzoeker nog een rechtsmiddel heeft aangewend tegen zijn (inderdaad nog niet definitieve) veroordeling doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Voorts laat de verzoeker gelden dat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met zijn relatie en samenwoning met zijn levenspartner in België. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat hieromtrent in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld:

"*Op 15/11/2016, in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis, verwijst mijnheer naar de langdurige relatie die hij zou hebben met mevrouw S. B. (…) waarmee hij wettelijk wenst samen te wonen. Hij zou eerstdaags samen met zijn Belgische partner een verklaring van wettelijke samenwoonst willen afleggen voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Assenede. Hij dient daarvoor zelf persoonlijk aanwezig te zijn. Hij beweert een feitelijk gezin te vormen met zijn Belgische partner.*
Mijnheer woont niet wettelijk samen met mevrouw B. (…). Hij beweert de aanvraag in de toekomst te zullen doen om zijn samenwoonst juridisch te omkaderen. Mijnheer beweert dat mevrouw reeds lange tijd zijn partner is. Eerder werd geen aanvraag 'wettelijke samenwoonst' ingediend.
Een eventuele verwijdering van het Belgische grondgebied betekent geen schending van het artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Inmenging in zijn privéleven is vanwege de Belgische staat bovendien gerechtvaardigd omdat hij een gevaar vormt voor de Belgische openbare orde. Mijnheer werd veroordeeld door de correctionele rechtbank. Hij is op het Belgisch grondgebied gekend voor diefstal, heling en bendevorming."

Aldus maakt de verzoeker, die niet aantoont dat hij sinds de door hem op 15 november 2016 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet stappen heeft ondernomen om met de betrokken dame een overeenkomst van wettelijke samenwoning te sluiten, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn relatie en gezins- en privéleven.

Uit het bepaalde in artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Voorts volgt uit artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld "*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*". In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, moet een inreisverbod dus geen motivering bevatten "*waarom een inreisverbod met een termijn van 8 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn*". Er moet enkel uit blijken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval.

In casu wordt aan de verzoeker een inreisverbod opgelegd omdat hij "*zich schuldig (heeft) gemaakt aan Heling – bendevorming-deelname, feiten waarvoor hij op 18/04/2016 door de Correctionele Rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar + onmiddellijke aanhouding*" en hij, gezien de ernst van deze feiten, "*door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden*". In tegenstelling tot wat de verzoeker tracht voor te houden, is de motivering inzake de duur van het inreisverbod niet beperkt tot de loutere vaststelling dat hij "*zich schuldig heeft gemaakt aan heling-bendevorming-deelname, feiten waarvoor hij op 18 april 2016 door de Correctionele rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar plus onmiddellijke aanhouding*", maar is deze motivering ruimer. Er wordt immers tevens rekening gehouden met zijn relatie met zijn partner met wie hij wettelijk wenst samen te wonen, met het feit dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en met het feit dat hij in België geen officieel verblijfsadres heeft. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dan ook zeer duidelijk dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval van de verzoeker. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat van enige willekeur sprake is. Dit kan alvast niet worden afgeleid uit het loutere feit dat voor een inreisverbod met een duur van acht jaar werd geopteerd.

Waar de verzoeker tenslotte nog verwijst naar het arrest nr. 134 781 van 9 december 2014 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer nu in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot de beslissing die het voorwerp uitmaakte van het beroep dat heeft geleid tot het arrest waarnaar de verzoeker verwijst, genoegzaam wordt ingegaan op de specifieke omstandigheden eigen

aan zijn geval. Aldus slaagt de verzoeker er niet in om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

3.3.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"*1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing nopens de relatie van de verzoeker met zijn partner het volgende gesteld:

"*Op 15/11/2016, in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis, verwijst mijnheer naar de langdurige relatie die hij zou hebben met mevrouw S. B. (…) waarmee hij wettelijk wenst samen te wonen. Hij zou eerstdaags samen met zijn Belgische partner een verklaring van wettelijke samenwoonst willen afleggen voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Assenede. Hij dient daarvoor zelf persoonlijk aanwezig te zijn. Hij beweert een feitelijk gezin te vormen met zijn Belgische partner.*
Mijnheer woont niet wettelijk samen met mevrouw B. (…). Hij beweert de aanvraag in de toekomst te zullen doen om zijn samenwoonst juridisch te omkaderen. Mijnheer beweert dat mevrouw reeds lange tijd zijn partner is. Eerder werd geen aanvraag 'wettelijke samenwoonst' ingediend.
Een eventuele verwijdering van het Belgische grondgebied betekent geen schending van het artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Inmenging in zijn privéleven is vanwege de Belgische staat bovendien gerechtvaardigd omdat hij een gevaar vormt voor de Belgische openbare orde. Mijnheer werd veroordeeld door de correctionele rechtbank. Hij is op het Belgisch grondgebied gekend voor diefstal, heling en bendevorming."

De verzoeker betwist niet dat hij door de correctionele rechtbank werd veroordeeld wegens diefstal, heling en bendevorming. Door louter te stellen dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat voldoende rekening werd gehouden met zijn relatie en samenwoning met zijn levenspartner in België en dat hij "*in België een duurzame relatie (heeft) en de intentie om met zijn Belgische levenspartner een verklaring wettelijke samenwoning af te leggen, redenen waarom het voor hem niet evident is om België te verlaten*", zonder de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen, noch aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt vastgesteld dat "*(e)en eventuele verwijdering van het Belgische grondgebied (…) geen schending van het artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (betekent)*".

Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat de verzoeker *in casu* nalaat om (concrete) hinderpalen aan te voeren voor het leiden van zijn gezins- en privéleven elders en dat, gelet op zijn illegaal verblijf in België, niet blijkt dat er op de verwerende partij enige uit artikel 8 van het EVRM

afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoeker op het grondgebied te gedogen vanwege zijn relatie met zijn partner.

Gelet op het voorgaande toont de verzoeker geen disproportionaliteit aan tussen zijn persoonlijke belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het handhaven van de openbare orde en het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een inreisverbod voor een duur van acht jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel</u>

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
M. DENYS	D. DE BRUYN